

Джо Хил

РОГА

София, 2013

Преводът е направен по изданието:

Joe Hill

HORNS

WILLIAM MORROW

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2010 by Joe Hill

© Светлана Комогорова-Комата, превод, 2013

© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-239-2

ДЖО ХИЛ РОГА

Превод от английски
Светлана Комогорова-Комата

На Лианора – обич, завинаги

Съдържание

Ад.....	7
Череша.....	61
Огнената проповед.....	135
Поправячът.....	243
Евангелие от Мик и Кийт.....	295
Благодарности, бележки, признания.....	367

Сатаната е един от нас:
много повече, отколкото Адам или Ева.
Майкъл Шейбон, „За демоните и праха“

Ад

Първа глава

Игнейшиъс Мартин Периш прекара нощта в пиянство и вършене на поразии. На другата сутрин се събуди с главоболие, притисна с ръце слепоочията си и напипа нещо непознато, чифт топчести заострени издатини. Толкова му беше зле – изнемощял, очите му сълзяха, – че отначало нищо не му мина през ум; мъчеше го такъв махмурлук, че нито можеше да мисли, нито да се тревожи.

Но докато се клатушкаше над тоалетната чиния, той се погледна в огледалото над мивката и видя, че докато е спал, са му поникнали рога. Наклони се изненадан – и за втори път през последните 12 часа си опика краката.

Втора глава

Той нахлузи отново кафеникавите си шорти – още беше с вчерашните дрехи – и се наведе над мивката, за да разгледа по-добре.

Рогата не бяха кой знае какво – всеки беше дълъг горе-долу колкото безименния му пръст, дебели в основата, но бързо се изостряха, закривени нагоре. Бяха покрити със собствена му твърде бледа кожа; връхчетата бяха грозно зачервени, възпалени, сякаш иглените им връхчета щяха всеки миг да пробият плътта. Той докосна единия и усети, че върхът му е чувствителен, леко болезнен. Прокара пръсти по всеки рог и усети плътната кост под гладката, изпъната кожа.

Първата мисъл, която му хрумна, беше, че по някакъв начин сам си е навлякъл този недъг. Късно снощи бе отишъл в

гората зад старата леярна, на мястото на убийството на Мерин Уилямс. Хората бяха окичили неща за спомен по една болна черна череша – кората ѝ се белеше и оголваше дървесината отдолу. И Мерин я бяха открили така – със съблечени дрехи, и плътта отдолу се показваше. Сред клоните деликатно бяха закрепени нейни снимки, ваза с върбови пухчета, картички, огънати и изцапани от излагането на стихииите. Някой – може би майката на Мерин – бе оставил декоративен кръст със забодени на него жълти найлонови рози и пластмасова Дева Мария, която се усмихваше с блажения идиотизъм на бавноразвиващите се.

Той не можеше да понася тази глуповата усмивка. И кръста не можеше да понася – забит на мястото, където кръвта на Мерин бе изтекла от разбитата ѝ глава. Кръст с жълти рози. Ама че шибания. Беше като електрически стол с възглавнички с десен на цветенца – гадна шега. Тревожеше го, че някой е пожелал да доведе тук Христос. Христос беше закъснял с цяла година да оправи нещата. Нямаше Го никакъв, когато Мерин имаше нужда от Него.

Иг беше изтръгнал декоративния кръст и го бе стъпкал в пръста. Трябваше да пусне една вода и я пусна върху Дева Мария; и тъй като беше пиян, си опика и краката. Може би това богохулство бе достатъчно, че да предизвика това преображение. Но не, той усещаше, че има и нещо повече. Но какво – не можеше да си спомни. Много беше изпил.

Завъртя глава насам-натам и се заоглежда в огледалото, вдигна пръсти и докосна отново рогата си. Колко ли надълбоко отиваше костта? Дали рогата имаха корени, забити в мозъка му? Щом му хрумна тази мисъл, в банята притъмня, сякаш крушката горе за миг бе угаснала. Мракът обаче се надигаше зад очите му, вътре в главата, а не заради угасналите лампи. Той се вкопчи в мивката и зачака слабостта да отминие.

И тогава го видя. Той щеше да умре. Разбира се, щеше да умре. Да, нещо проникваше в мозъка му – тумор. Рогата не съществуваха наистина. Те бяха метафора, въображаеми. Тумор разяждаше мозъка му и заради него му се привиждаха разни неща. А щом беше стигнал дотам, че да му се привиждат, сигурно беше късно да бъде спасен.

При мисълта, че той може би ще умре, го заля облекчение – физическо усещане като при излизане на въздух, след като си престоял твърде дълго под водата. Иг веднъж

насмалко не се беше удавил, а като дете страдаше от астма – и за него задоволството бе равностойно просто на способността да дишаш.

– Болен съм – въздъхна той. – Ще умра.

От това, че го каза на глас, настроението му се вдигна.

Той се разгледа в огледалото с очакване че сега, след като знаеше, че рогата са халюцинация, те ще изчезнат; обаче не се получи. Рогата си останаха. Той уплашено подръпна косата си, за да види дали не би могъл да ги скрия, поне докато стигне при лекаря, но после, щом осъзна колко глупаво е да се мъчи да скрие нещо, което никой освен него не вижда, се отказа.

Влезе в спалнята с разтрепепрани крака. Завивките бяха избутани на две страни, а върху смачкания чаршаф все още се очертаваха извивките на тялото на Глена Никълсън. Той нямаше никакъв спомен как се е строполил в леглото до нея, дори не помнеше как се е прибрал – още една част от вечерта, която му се губеше. До този момент имаше спомен, че е спал сам, а Глена е прекарала нощта другаде. С някой друг.

Предната вечер бяха излезли заедно, но след като Иг се понапи, естествено, започна да мисли за Мерин – след няколко дни беше годишнината от смъртта ѝ. Колкото повече пиеше, толкова повече му домъчняваше за нея и толкова повече осъзнаваше колко малко си приличаха тя и Глена – с нейните татуировки и изкуствени нокти, лавица за книги, отрупана с романите на Дийн Кунц, цигари и полицейско досие Глена беше точно обратното на Мерин. Иг се дразнеше да я гледа седнала от другата страна на масата, да бъде с нея му се струваше предателство, въпреки че не знаеше дали спрямо Мерин, или спрямо него. Най-накрая му се наложи да се махне – Глена постоянно посягаше да погали кокалчетата на ръката му с пръст – жест, с който тя изразяваше нежност, но който по някаква причина го вбесяваше. Той отиде в мъжката тоалетна и се кри там двайсет минути. Когато се върна, завари сепарето празно. Седна и пи един час, и чак тогава се усети, че тя няма да се върне, ала той не съжалява за това. Но по някое време през нощта и двамата се бяха оказали в едно и също легло – леглото, което деляха от три месеца.

Той чу далечното дърдорене на телевизора в съседната стая. Значи Глена все още беше в апартамента, още не беше тръгнала за салона. Щеше да я помоли да го закара на лекар.

Краткото облекчение, обзело го при мисълта за смъртта, бе отминало и той вече се ужасяваше от предстоящите дни и седмици: баща му, който се мъчи да не заплаче, фалшивата бод-рост на майка му, системи, лечения, облъчване, безпомощно повръщане, болнична храна.

Иг припъзля в съседната стая, където Глена седеше на дивана във всекидневната по потник на „Гънс енд Роузис“ и избеляло долнище на пижама. Прегърбена, тя се беше облакъттила на масичката за кафе и натикваше с пръсти в устата си остатъка от поничка. Пред нея беше кутията с понички от супермаркета отпреди три дни и двулитрова бутилка диетична кока-кола. Гледаше дневно токшоу.

Тя го чу и се извърна към него, хвърли му неодобрителен поглед изпод натежалите си клепачи и отново се вторачи в телевизора. Темата на днешното предаване беше „Най-добрият ми приятел е социопат!“. Някакви разплути селяндури се готвеха да почнат да се замерят със столове.

Не беше забелязала рогата.

– Струва ми се, че съм се разболял – каза той.

– Я не се заяждай с мен – тросна се тя. – И аз съм махмур-лия.

– Не, искам да кажа... Погледни ме. Добре ли ти изглеждам? – Попита, защото трябваше да е сигурен.

Тя бавно извърна отново глава и се втренчи в него изпод клепките си. Все още бяха намазани с туша от снощи, леко размазан. Глена имаше гладко, приятно закръглено лице и гладко, приятно закръглено тяло. Би могла да стане и модел – модел за големи размери. Беше по-тежка от Иг с два-сетина килограма. Не че беше гротескно дебела – той беше абсурдно кльо-щав. Тя обичаше да е отгоре, когато се чукат, и когато облягаше лакти на гърдите му, можеше да му изкара всичкия въздух и предизвикваше неволна еротична асфиксия. Иг, който толкова често с мъка си поемаше дъх, знаеше всички известни лич-ности, умрели от еротична асфиксия. Учудващо честа кончина сред музикантите. Кевин Гилбърт. Хидето Мацумото, вероятно. Майкъл Хътчънс, разбира се – точно в този момент не му се мислеше за него. Вътрешният дявол. Всеки от нас.

– Още ли си пиан? – попита тя.

Той не отговори, тя поклати глава и пак се вторачи в телевизора.

Това беше положението. Ако и тя ги беше видяла, щеше да скочи на крака с писък. Но тя не ги виждаше, защото тях ги нямаше. Те съществуваха само в съзнанието на Иг. Сигурно ако сега се погледнеше в огледалото, и той нямаше да ги види. Но точно тогава Иг видя отражението си в прозореца – и рогата си бяха там. В прозореца той беше стъклена, прозрачна фигура, демоничен призрак.

– Мисля, че трябва да отида на лекар – каза той.

– Ти знаеш ли от какво имам нужда аз? – попита тя.

– От какво?

– От още една поничка. – Тя се наведе и погледна в отворената кутия. – Мислиш ли, че мога да изям още една поничка?

Той отвърна с безизразен, непознат глас:

– Че какво те спира?

– Вече изядох една и изобщо не съм гладна. Просто ми се иска да я изям. – Тя извърна глава нагоре и се взря в него, и очите ѝ внезапно придобиха блясък, едновременно уплашен и умолителен. – Искан ми се да изям цялата кутия.

– Цялата кутия – повтори той.

– Дори не искам да ги пипам с ръце. Искан да си забия муцуната в нея и да плюскан. Знам, че е гадно. – Тя започна да брои поничките, като докосваше всяка с пръст. – Шест. Според тебе може ли да изям още шест понички?

Трудно му беше да мисли – пречеа му безпокойството и чувството за натиск и тежест в слепоочията. Онова, което тя каза току-що, нямаше смисъл, поредната безсмислица от цялата неестествена, подобна на лош сън сутрин.

– Ако се ебаваш с мен, по-добре недей. Казах ти, че не ми е добре.

– Искан още една поничка – заяви тя.

– Яж, не ми пука.

– Е, добре. Щом смяташ, че може – каза тя, взе една поничка, начупи я на парчета и започна да яде; натикваше в устата си парче след парче, без да гълта.

Скоро напъха цялата поничка в устата си и тя изду бузите ѝ. Задави се кротко, после вдъхна дълбоко през ноздрите си и преглътна.

Иги гледаше, отвлечен. Никога не я беше виждал да прави нищо подобно, не беше виждал нищо подобно от прогимназията насам – хлапета, които погнусяваха другите хлапета в

столовата. Когато тя преглътна, тя си пое дъх на пресекулки, а после го изгледа нервно през рамо.

– Дори не ми беше вкусна. Боли ме стомахът – каза тя. – Мислиш ли, че мога да изям още една?

– Защо ще я ядеш, като те боли стомахът?

– Защото искам да стана страшно дебела. Не дебела като сега. А толкова дебела, че да не щеш да си имаш нищо общо с мен. – Езикът ѝ се показва навън и върхът му докосна горната ѝ устна, замислен, вгълбен жест. – Снощи постъпих отвратително. Искам да ти разкажа за това.

Пак му мина през ум, че всичко това всъщност не се случва наистина. Но ако беше изпаднал в някакъв трескав сън, то той бе настойчив и убедителен в дребните си подробности. Една муха пълзеше по екрана на телевизора. Кола профуча по пътя отвън. Всеки миг естествено следваше предишния и в сумата си те още повече засилваха чувството за реалност. Иг имаше природна дарба да изчислява суми. Математиката най-много му вървеше в училище – след етиката, която той не броеше за истински предмет.

– Не ми се ще да знам какви си ги вършила снощи – каза той.

– Точно затова искам да ти разкажа. За да ти се догади. Да ти дам основание да се махнеш. Толкова ми е кофти заради онова, което ти се струпа и заради приказките по твой адрес, но вече не издържам да се събуждам до теб. Просто искам да си отидеш, и ако ти разкажа за онази гадория, която извърших, ти ще си тръгнеш и пак ще бъда свободна.

– Какво приказват по мой адрес? – попита той. Тъп въпрос. Знаеше си.

Тя вдигна рамене.

– За това как си постъпил с Мерин. Че си болен извратеняк и тям подобни.

Иг се втренчи в нея, вкаменен. Това го заплениваше – как всяко нещо, което казваше тя, беше по-лошо от предишното, и с каква явна лекота ги произнасяше. Без срам, без неловкост.

– И какво искаше да ми разкажеш?

– Снощи срещнах Лий Турно, след като ти зачезна. Нали помниш, че ние с Лий си имаме вземане-даване в гимназията?

– Помня – отвърна Иг. Лий и Иг бяха приятели в един друг живот, но всичко това сега бе останало зад гърба му,

бе умряло заедно с Мерин. Трудно се поддържаха близки приятелства, когато те подозират в сексуално убийство.

– Снощи в „Стейшън Хауз“ той седеше в едно сепаре в дъното, и след като ти изчезна, ме почерпи едно. Не бях си говорила с Лий от цяла вечност. Бях забравила колко леко се разговаря с него. Познаваш Лий, той не се надува на никого. Много беше любезен с мен. След като мина доста време, а ти така и не се върна, той каза, че трябва да те потърсим на паркинга и ако те няма, ще ме закара у дома. Но като излязохме навън, почнахме да се целуваме страстно, като едно време, когато бяхме заедно... и аз се увлякох и почнах да му духам, направо там, и имаше двама пича, които ни гледаха, и изобщо... Не бях вършила подобни щуротии от деветнайсетгодишна, когато бях на спийд.

Иг имаше нужда от помощ. Имаше нужда да се махне от апартамента. Въздухът го притискаше, сякаш смачкваше дробовете му.

Тя пак се беше навела над кутията с понички с ведро изражение, сякаш му беше съобщила някакъв факт без особени последици – че им е свършило млякото или че пак са им спряли топлата вода.

– Мислиш ли, че може да изям още една? – попита тя. – Стомахът ми се поуспокои.

– Прави каквото си искаш.

Тя обърна глава и се втренчи в него, воднистите ѝ очи блестяха от неестествена възбуда.

– Сериозно?

– Не ми пука въобще – каза той. – Освини се.

Тя се усмихна, на бузите ѝ цъфнаха трапчинки, наведе се над масата и вдигна кутията с ръка. Задържа я, набута лице в нея и започна да нагъва. Дъвчеше шумно, мляскаше с устни и дишаше странно. Пак се задави, раменете ѝ се разтърсиха, но продължи да нагъва, със свободната си ръка тъпчеше още понички в устата си, въпреки че бузите ѝ се издуваха до пръсване. Една муха раздразнено забръмча около главата ѝ.

Иг заобиколи дивана и тръгна към вратата. Тя се понадигна, задъхана, и завъртя очи към него. Погледът ѝ се изпълни с паника, по бузите и влажната ѝ уста беше полепнала захар.

– Мм – изстена тя. – Ммм. – Той не знаеше дали тя стене от наслада или от нещастие.